

Arrest

nr. 325 807 van 25 april 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERJAUW
Anna Bijnsstraat 6
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 01 maart 2024 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI loco advocaat L. VERJAUW.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 10 april 2025.

Gezien de aanvullende nota van verzoeker met bijkomende stukken van 11 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren in Fatehabad, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. Omwille van het werk van uw vader en het weer, verhuisden u en uw familie gedurende vier tot zes jaar geregeld tussen Kabul en Nangarhar. De laatste tien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan woonden jullie echter weer vast in Fatehabad, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op 1 januari 2004.

U verklaarde dat uw paternale oom S.S. (...) vier tot vijf jaar geleden werd ontvoerd door de Taliban nadat hij terugkwam naar Afghanistan vanuit Nederland. Hij werd ontvoerd door de Taliban omwille van hun vermoeden dat uw oom bij de vorige overheid zat. De Taliban vroegen geld voor zijn vrijlating. De Taliban kregen hulp van dorpselingen en burens bij de ontvoering van uw paternale oom. Uw vader slaagde er dankzij zijn werk en collega's in de ontvoerders te vinden en uw paternale oom te bevrijden. Uw vader trad vervolgens op als legale advocaat van uw paternale oom. Daardoor werd uw vader een doelwit van de Taliban.

U verklaarde dat uw vader M. O. S. (...) en broer Niyaz Mohammad voor de voormalige Afghaanse overheid werkten, respectievelijk voor het National Directorate of Security (NDS) en als openbare aanklager. Uw broer werkte in gerechtszaken tegen de Taliban en uw vader spoorde vijanden van de staat op om hen te arresteren.

U zei tegen uw vader dat u ook geïnteresseerd was om voor de NDS te werken en hij nam u mee om u te laten aansluiten bij de NDS. Ongeveer een maand of anderhalve maand voor de val van Afghanistan, begon u te werken als spion voor het politiehooftkwartier. U voorzag informatie over bommen en mijnen in uw regio, en over een commandant van de Taliban in uw regio, genaamd M. N. (...). Nadat u informatie over hem had doorgegeven, werd M. N. (...) door de overheid gearresteerd en gevangengezet. In de gevangenis gaf hij informatie over u aan zijn familie die op bezoek kwamen en beschuldigde hij u ervan informatie over hem doorgegeven te hebben.

Ongeveer een maand of vijftientig dagen voor de val van Afghanistan, werd het bekend in uw dorp dat uw vader werkte voor de NDS. Een dorpseling W. (...) had uw vader geobserveerd bij het politiehooftkwartier, waarna hij die informatie verspreidde en dat bij de Taliban terecht kwam. De Taliban onderzochten het en kwamen erachter dat uw vader voor de NDS werkte. De Taliban stuurden uw vader een dreigbrief waarin ze dat duidelijk maakten, maar uw vader vernietigde die brief omdat hij die niet serieus nam.

Ongeveer een maand voor de val van Afghanistan, werd u door de Taliban ontvoerd en gedurende vijf dagen vastgehouden in Kakrak, een regio onder de controle van de Taliban. De Taliban onderzochten daar hoe u informatie gaf aan de overheid. Ze wilden u vrijlaten als uw vader en broer naar hen kwamen, maar zij kwamen niet. De dorpsouderen hebben u vrij gekregen door de Taliban een som geld te betalen. Na de val van de regering werden de gevangenen vrijgelaten en besloten u, uw vader en uw broer Afghanistan te verlaten.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan vijf dagen na de val van de regering, samen met uw vader M. O. S. (...) en uw broer N. M. (...). U kwam aan in België op 21 januari 2023 en diende hier op 23 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Wanneer u de grens tussen Iran en Turkije probeerde over te steken, raakte u uw vader en broer kwijt. U slaagde erin verder te reizen maar uw vader en broer zijn momenteel nog in Iran, waar ze proberen de grens over te steken.

Nadat u uw land had verlaten, verhuisde uw moeder met uw broer Omid naar uw maternale oom in Khair Mana, in het Khogyani district. Uw moeder kreeg via de dorpsouderen nog een dreigbrief van de Taliban. De Taliban kwamen ook nog verschillende keren naar uw moeder.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw elektronische taskara, (2) de werkbadge van uw vader bij de NDS, (3) een document in verband met het werk van uw vader bij de NDS met de door uw vader voorziene vertaling, (4) een dreigbrief van de Taliban met de door uw vader voorziene vertaling, (5) een oproepingsbrief van de Taliban, (6) een bevestigingsbrief van de dorpsouderen in verband met het werk en de problemen van uw vader en zijn familie met de door uw vader voorziene vertaling en (7) de door uw vader voorziene vertalingen van documenten in verband met de problemen van uw oom S.S. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 1 februari 2023 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging door de Taliban zou dienen te koesteren, omwille van de problemen die uw paternale oom S.S. (...), en zo ook uw vader, met de Taliban heeft gekend (CGVS, p. 12). Over de manier waarop uw vader erin slaagde uw paternale oom vrij te krijgen, zegt u slechts vaagweg dat uw vader zijn collega's gebruikte om uw paternale oom te vinden en dat de dorpelingen en burens de Taliban hadden geholpen uw paternale oom te ontvoeren (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd hoe uw vader er dan in slaagde de verantwoordelijken te vinden, blijft u echter vaag en wendt u aan dat u destijds een kind was: "ik weet niet hoe hij erin slaagde, maar hij had zijn collega's en was in die sector, dus hij gebruikte zijn tactieken en collega's, eerst benaderde hij de dorpelingen die betrokken waren en via hen de eigenlijke ontvoerders" (CGVS, p. 12). Aangezien u de problemen in verband met uw paternale oom aanhaalt als een van de redenen voor uw vrees voor vervolging ten aanzien van de Taliban (CGVS, p. 11-12), kan van u als verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat die zich grondig informeert over zijn eigen asielmotieven. Het feit dat u zich beperkt tot dergelijke vage verklaringen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover reeds. Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over het werk van uw vader voor de NDS (zie verder), kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de manier waarop uw vader via zijn werk en collega's de verantwoordelijken kon vinden. De documenten die u neerlegt ter staving van de problemen van uw paternale oom en de rol van uw vader daarin (zie administratief dossier, groene map, document 7), kunnen die vaststellingen niet ombuigen, integendeel. Terwijl u zegt dat de problemen van uw paternale oom, die na terugkeer vanuit Nederland werd ontvoerd door de Taliban, vier tot vijf jaar geleden plaatsvonden (CGVS, p. 12), blijkt uit de door u voorgelegde documenten daaromtrent dat die problemen reeds uit 2008 stammen (zie administratief dossier, groene map, document 7), wat meer dan dertien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is. Zodoende stroken uw verklaringen over de problemen van uw paternale oom geenszins met de inhoud van de door u voorgelegde documenten ter staving van die problemen. Dat ondergraaft niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen van uw paternale oom, maar ook het vermogen van de door u voorgelegde documenten om uw verklaringen te ondersteunen. U legt bovendien slechts de door u vader voorziene vertalingen neer van documenten in verband met de rechtszaak die volgde op de problemen van uw paternale oom (CGVS, p. 3-4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt echter dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Aangezien u slechts zelf voorziene vertalingen neerlegt, maar het nalaat de originele documenten voor te leggen (CGVS, p. 3-4), is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Omwille van bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw paternale oom Saifullah in Afghanistan heeft gehad, wat de door u daaraan gelinkte vrees voor vervolging (CGVS, p. 11-12) ondergraaft.

Verder verklaart u een vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban te koesteren, omwille van de job van uw vader voor de voormalige overheid: uw vader M. O. S. (...) was lid van de NDS (CGVS, p. 11). Wat het werk van uw vader betreft, slaagt u er echter niet in er geloofwaardige verklaringen over af te leggen.

Gevraagd wat uw vader zei over zijn job, zegt u slechts vaagweg en in algemene zin dat hij bij de inlichtingen werkte en zijn job was om te zoeken naar vijanden (CGVS, p. 13). U weet niet hoe lang hij er werkte (CGVS, p. 13), hoe uw vader er terecht was gekomen (CGVS, p. 13) of hoe hij gerekruteerd was (CGVS, p. 13). U stelt dat uw vader in Surkhrod district en in de stad Jalalabad werkte (CGVS, p. 13) en dat hij soms voor zijn werk naar Kabul moest (CGVS, p. 5-6 en 13). Gevraagd wat hij dan in Kabul moest doen, beperkt u zich tot de vage verklaringen: "Het was dezelfde taken die hij had in Kabul, dus werd hij gevraagd door de veiligheid naar daar te gaan" (CGVS, p. 13). Op geen moment slaagt u erin enige diepgaande en specifieke verklaringen over het werk van uw vader te bieden, ook niet wanneer u wordt gevraagd over iets dat uw vader meemaakte wanneer hij werkte voor de NDS (CGVS, p. 13-14). Daarnaast gevraagd, legt u slechts uit dat u er niet van op de hoogte bent omdat hij er slechts over sprak met uw moeder en oudste broer (CGVS, p. 13). Om verschuiving te bieden voor uw lacunaire kennis haalt u aan dat u destijds te jong was en uw vader geen verhalen deelde met u (CGVS, p. 14). Uw bijzonder beperkte verklaringen in verband met de manier waarop uw vader erin slaagde om, via zijn connecties op zijn werk, uw paternale oom vrij te krijgen (zie boven), kunnen in dat opzicht evenmin overtuigen. U hebt uw vader, moeder of broer bovendien ook nooit extra informatie gevraagd over iets dat uw vader meemaakte tijdens zijn werk (CGVS, p. 14), hoewel u nog contact hebt met hen (CGVS, p. 8). Daarmee geconfronteerd, stelt u dat u niet veel tijd had (CGVS, p. 14). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat die zich grondig informeert betreffende de motieven die die zelf opwerpt om diens vrees voor vervolging te staven. Uw nalatigheid dat te doen, tast de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban omwille van het werk van uw vader, reeds in ernstige mate aan. Ter staving van het voorgehouden werk van uw vader bij de NDS, legt u een werkbadge en een werkdocument neer (zie administratief dossier, groene map, documenten 2-3). Documenten kunnen uw verklaringen echter pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Gelet op de eerder besproken informatie rond corruptie en documentenfraude (zie boven), is de bewijswaarde van die documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Omwille van bovenstaande redenen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan het door u verklaarde werk van uw vader bij de NDS, wat de door u daaraan gelinkte vrees voor vervolging in uw hoofd (CGVS, p. 11), ernstig op de helling zet.

Voorts haalt u aan dat u zelf via uw vader ook aan een job als informant voor de NDS en het politiehoofdkwartier kwam, waardoor u zelf ook een doelwit werd van de Taliban (CGVS, p. 11). Daarover dient echter opgemerkt te worden dat u dat werk en dat asielmotief nog niet had opgeworpen wanneer u er de kans toe kreeg op de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ). Toch kan verwacht worden dat u dat daar wel had besproken, aangezien u in uw verklaarde hoedanigheid als informant een persoonlijk doelwit van de Taliban werd (CGVS, p. 11). Daarmee geconfronteerd, verklaart u niet over uw activiteiten in detail te zijn bevraagd en er slechts algemene en korte informatie gaf (CGVS, p. 18). Die uitklaring kan echter geen verschuiving bieden voor uw nalatigheid die dienst en het incident met Nurullah daar te vermelden, aangezien u eerder had bevestigd dat u op de DVZ kort alle redenen en incidenten hebt besproken waarom u uw land had verlaten (CGVS, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat het om een belangrijke reden voor uw vertrek uit Afghanistan en voor uw vrees voor de Taliban gaat, stelt u dat u op het interview op de DVZ wel sprak over de samenwerking met uw vader (CGVS, p. 18). Er staat in uw verklaringen echter niets over die samenwerking met uw vader voor de NDS (CGVS Vragenlijst, vraag 1-8) en u had bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook aangegeven dat uw verklaringen op de DVZ werden voorgelezen na het interview, er u ook een document met uw verklaringen werd gegeven en dat u geen opmerkingen had in verband met dat interview (CGVS, p. 3). Zodoende kan u geen verschuiving bieden voor het ontbreken van dat asielmotief, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover reeds aantast. Verder kwam u aan die job als informant via het werk van uw vader (CGVS, p. 14-15), maar aangezien er geen geloof wordt gehecht aan zijn job voor de NDS, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw eigen werk daar. Verder is het bijzonder onaannemelijk dat uw vader u geschikt achtte voor een job als informant voor de NDS en politie, als hij u tegelijkertijd ook geen informatie gaf over zijn job omdat u te jong was (CGVS, p. 14) en u ook geen informatie wilde geven over de dreigbrief die hij van de Taliban ontving omdat hij wilde dat u verder ging met uw "normale leven" (CGVS, p. 12). Tegelijkertijd besloot hij echter ook om u spion voor de NDS en politie te laten worden en u zodoende persoonlijk te betrekken in eventuele problemen met de Taliban. Als uw vader u destijds wel geschikt achtte om te werken als informant, kan eveneens verwacht worden dat hij u dan ook geschikt zou achten om over zijn job op de hoogte te zijn. Geconfronteerd met de onaannemelijkheid van uw verklaringen daaromtrent, stelt u slechts dat uw vader vertrouwen kreeg in u omdat u hem al informatie had gegeven over mijnen die werden geplaatst en over M. N. (...), de commandant van de Taliban (CGVS, p. 17). Daarmee kan u echter nog niet uitklaren om welke reden hij u tegelijkertijd wel te jong vond om u informatie over zijn job of de dreigbrief van de Taliban te geven, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zet. Het is daarbij eveneens belangrijk om in het achterhoofd te houden dat de Taliban uw familie toen al viseerden omwille van de rol van uw vader in de eerdere problemen van uw paternale oom (CGVS, p. 12) en het al bekend was in uw dorp dat uw broer N. M. (...) als openbare aanklager Taliban naar de gevangenis stuurde (CGVS, p. 18-19). Bovendien werd de veiligheidssituatie steeds slechter in de periode voor de machtsovername, wat het des te onaannemelijker maakt dat uw vader u in die context laat werken

als spion voor de NDS en politie. Omwille van alle bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk als informant voor de NDS en politie.

Ook verklaart u een vrees voor vervolging te koesteren omwille van het eerdere werk van uw broer N. M. (...) als openbare aanklager (CGVS, p. 11 en 18-19). Daarmtrent dient op het volgende gewezen te worden. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer werkte als openbare aanklager en in die hoedanigheid betrokken was in rechtszaken tegen de Taliban (CGVS, p. 18). Daarnaast stelt u dat uw broer die job minder dan drie jaar uitvoerde en het van in het begin van zijn werk als aanklager bekend was in uw dorp dat hij die job deed (CGVS, p. 19), maar dat uw broer aan vervolging kon ontsnappen omdat hij met zijn schoonfamilie in de stad woonde (CGVS, p. 19).

Gelet op alle bovenstaande redenen die de Taliban hadden om u of uw familie te vervolgen – de problemen in verband met uw paternale oom en de rol van uw vader daarin, het voorgehouden werk van uw vader bij de NDS, uw eigen werk als informant voor de NDS en het werk van uw broer als openbaar aanklager – en gelet op de door u geschetste veiligheidssituatie in uw dorp Fatehabad die hen daartoe in staat stelden (CGVS, p. 10), is het bijzonder onaannemelijk dat de Taliban niet grondiger te werk gingen om iets tegen u of uw familieleden te ondernemen, indien ze dat daadwerkelijk van plan zouden zijn geweest. Zo schetst u aanvankelijk een beeld van nachtelijke aanvallen door de Taliban, die op bijna dagelijkse basis plaatsvonden in uw dorp (CGVS, p. 10). Gevraagd wie hun doelwitten waren, legt u uit dat het degenen waren die voor de overheid werkten (CGVS, p. 10) en u geeft het voorbeeld van de vader en broer van een dorpeling die voor de overheid werkte, die werden gevisieerd en meegenomen door de Taliban (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe de Taliban erachter kwamen dat die dorpeling voor de overheid werkte, legt u uit dat de Taliban overdag als normale burgers rondwandelden en informatie over mensen verzamelden, om ze dan 's nachts als doelwit te nemen (CGVS, p. 10). U voegt bovendien toe dat de Taliban de mensen 's nachts gemakkelijk konden bereiken en stelt onmiskenbaar: “de controleposten waren ver van het dorp en hadden geen controle 's nachts” (CGVS, p. 10). De door u geschetste situatie was bovendien al zo sinds u een klein kind was, totdat u Afghanistan verliet (CGVS, p. 10). In het licht van die veiligheidsomstandigheden slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de Taliban op een zo weinig doortastende wijze te werk gingen om u en uw familieleden te vervolgen. Ze hadden er volgens uw eigen verklaringen alleszins redenen genoeg toe. Uw paternale oom had immers vier of vijf jaar geleden zijn problemen met de Taliban (CGVS, p. 12). Uit de door u voorgelegde documenten (zie administratief dossier, groene map, document 7), blijkt dat die problemen plaatsvonden in 2008 en dat uw vader in 2017 zou zijn opgetreden als advocaat van uw paternale oom. U stelt dat de Taliban uw familie sindsdien als doelwit namen en volgden tot jullie Afghanistan verlieten (CGVS, p. 12). Dat betekent dat de Taliban reeds sinds 2017 redenen hadden om u of uw familie te vervolgen, als ze dat werkelijk van plan waren. Uw broer werkte daarnaast gedurende twee jaar als openbare aanklager (CGVS, p. 18-19), wat betekent dat hij reeds in 2019 met die job begonnen was, wat sindsdien al bekend was in uw dorp (CGVS, p. 18-19). Bovendien raakte ongeveer een maand of vijftientig dagen voor uw vertrek bekend in uw dorp en bij de Taliban dat uw vader werkte voor de NDS (CGVS, p. 14) en in die maand of anderhalve maand voor de val van Afghanistan begon ook u te werken als informant bij de NDS en politie (CGVS, p. 14-15). Zo kwamen er alleen maar redenen bij om u of uw familie te vervolgen, zoals ze ook bij andere dorpelingen deden (CGVS, p. 10).

Wat de vervolgingsfeiten door de Taliban ten aanzien van uw familie omwille van het werk van uw vader, broer en uw werk echter betreft, slagen uw verklaringen er allerminst in te overtuigen op vlak van geloofwaardigheid. Zo legt u bijzonder vage verklaringen af over de dreigbrieven die uw familie van de Taliban kreeg. Over de eerste dreigbrief van de Taliban, die uw vader ontving voor jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 3 en 9), kan u niet zeggen wanneer die ongeveer kwam (CGVS, p. 9) en u bent

aanvankelijk zelfs niet in staat om te zeggen of het om enkele dagen, weken, maanden of jaren voor jullie vertrek uit Afghanistan gaat (CGVS, p. 9). Later echter, wanneer meer informatie wordt gevraagd over de manier waarop de Taliban duidelijk maakten dat ze wisten over de job van uw vader, blijkt dan weer dat u wel weet dat die brief een maand voor de val van Afghanistan kwam (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat u eerder zelfs geen ruwe schatting kon geven, stelt u dat u dacht dat het over een andere brief ging (CGVS, p. 16). Die uitklaring kan echter geen verschooning bieden voor uw vage en inconsistente verklaringen over het tijdstip van die eerste dreigbrief, aangezien uw familie volgens uw verklaringen slechts twee brieven kregen (CGVS, p. 16): één voor jullie vertrek en één erna (CGVS, p. 3 en 9). Zodoende kan er geen twijfel zijn over welke dreigbrief bedoeld werd. Bovendien stelt u over die eerste dreigbrief die voor jullie vertrek uit Afghanistan kwam, dat uw vader die vernietigde omdat hij die niet serieus nam (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met de onaannemelijkheid van die verklaring, haalt u aan dat uw vader niet dacht dat er iets zou gebeuren, omdat de controleposten toen actief waren rond het dorp (CGVS, p. 16). Die verklaringen gaan echter lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie (CGVS, p. 10). Daarmee geconfronteerd stelt u dat uw vader niet elke nacht thuis was, terwijl de Taliban 's nachts mensen aanvielen (CGVS, p. 16). Ook voegt u toe dat de politie 's nachts rondliepen en de dorpingen elkaar hielpen (CGVS, p. 16), terwijl u eerder had verklaard dat de Taliban de mensen 's nachts "gemakkelijk" konden bereiken (CGVS, p. 10), dat de Taliban overdag in uw dorp als normale burgers rondliepen om informatie over de mensen te verzamelen (CGVS, p. 10) en dat de controleposten geen controle hadden 's nachts (CGVS, p. 10). U bevestigt bovendien dat er ook dorpingen aan de kant van de Taliban zaten (CGVS, p. 16), wat het des te onaannemelijker maakt dat de dorpingen de Taliban zouden kunnen weerhouden van doortastende actie, waardoor uw vader die brief niet serieus zou dienen te nemen. Uw wisselende en tegenstrijdige verklaringen in verband met de veiligheidssituatie in uw dorp, doen concluderen dat u zich van ad hoc argumenten en verklaringen bedient wanneer u wordt geconfronteerd met de onaannemelijkheid en ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. In het licht van de hierboven geschetste veiligheidssituatie en veelvuldige redenen van de Taliban om uw familie in het vizier te nemen, is het dan ook bijzonder onaannemelijk dat uw vader die brief niet serieus zou nemen en zou vernietigen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover verder aantast. Tegelijkertijd legt u echter een dreigbrief van de Taliban, geadresseerd aan uw vader en u op datum van 10 Shawwal 1442 (i.e. 22 mei 2021; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1) neer (zie administratief dossier, groene map, document 4). Aangezien u had verklaard dat uw familie slechts één dreigbrief kreeg voor jullie vertrek, kan er niet anders dan geconcludeerd worden dat u de dreigbrief voorlegt waarvan u verklaart dat uw vader die had vernietigd (CGVS, p. 3 en 9). Zodoende wordt de authenticiteit van die brief en de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover bijzonder sterk aangetast. Daarenboven wordt er in die brief verwezen naar nog een andere brief die gestuurd zou zijn op 27 Ramadan 1442 (i.e. 9 mei 2021; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 2), waaruit blijkt dat uw vader niet één maar twee brieven ontving voor uw vertrek. Dat is strijdig aan uw verklaringen daarover (CGVS, p. 3 en 9). Uit die brieven blijkt dat de Taliban besloten dat u en uw vader overal gezocht en ter dood gebracht zullen worden, wat de onaannemelijkheid van het uitblijven van doortastende pogingen daartoe onderstreept (zie boven en verder). Daarnaast is het bijzonder opmerkelijk dat de Taliban uw broer N. M. (...) nooit noemden in één van de door u voorgelegde dreigbrieven (zie administratief dossier, groene map, documenten 4-5), hoewel het al sinds het begin van zijn werk als openbaar aanklager, in 2019, bekend was in uw dorp dat hij dat werk deed (zie boven). Zodoende is het onaannemelijk dat de Taliban wel uw naam in die brief vermelden, maar nooit iets over uw broer N. M. (...) zeggen, hoewel die zelf Taliban zou laten opsluiten als openbaar aanklager. Ook dat ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zoals eerder besproken kunnen documenten uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Op basis van de eerder besproken informatie over corruptie en documentenfraude betreffende Afghaanse documenten, dient ook nog opgemerkt te worden dat documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor (zie administratief dossier, groene map, documenten 4-5), zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Ook aan het werkdocument van uw vader en de bevestigingsbrief van de dorpsouderen, waarin de problemen van u en uw vader met de Taliban worden besproken (zie administratief dossier, groene map, documenten 3 en 6), kan zodoende geen authenticiteit of bewijswaarde worden toegeschreven. Bovendien werd het document van de dorpsouderen opgesteld op basis van eigen verklaringen, waardoor de bewijswaarde daarvan sterk gerelativeerd dient te worden. De door u voorgelegde documenten ter staving van uw problemen met de Taliban (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-6), kunnen geenszins een ander licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen erover. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondergraven.

Verder verklaart u dat de Taliban u ongeveer een maand voor de val van Afghanistan – dus in juni 2021 – hadden gearresteerd en voor vijf dagen hadden vastgehouden omdat ze u ervan beschuldigden spion te zijn voor de overheid (CGVS, p. 11). Voor de goede orde wordt in herinnering gebracht dat uw familie toen al problemen had met de Taliban omwille van uw paternale oom (CGVS, p. 12), dat het werk van uw broer als

openbare aanklager toen al bekend was (CGVS, p. 18-19) en dat uw vader toen al een eerste dreigbrief van de Taliban had gekregen (zie boven). Bovendien verklaart u dat de Taliban u wilden vrijlaten nadat uw vader en broer kwamen, maar zij kwamen niet (CGVS, p. 11). Toch hebben ze u vrijgelaten na een tussenkomst en de betaling van borg door de dorpsouderen (CGVS, p. 11). Het is bijzonder onaannemelijk dat de Taliban, van wie u verklaart dat ze jullie als viseerden sinds de rol van uw vader in de problemen van uw paternale oom in 2017, u dan toch nog laten gaan als ze via u niet alleen een informant van de NDS te pakken hebben, maar tegelijkertijd ook uw vader en broer te pakken konden krijgen, zoals ze zelf beseften (CGVS, p. 11). Daarnaast gevraagd, legt u slechts uit dat de rol van de dorpsouderen belangrijk is, dat zij tussenkwamen en dat u werd gevraagd niet verder te doen met uw werk (CGVS, p. 19). Het is echter bijzonder weinig aannemelijk dat een strategische actor als de Taliban op zo'n weinig doortastende wijze te werk gaan als ze eindelijk een familielid te pakken hebben van een familie die ze reeds geruime tijd en om verschillende redenen zouden vervolgen. Het feit dat de Taliban u toch hebben vrijgelaten, ondergraaft zodoende de geloofwaardigheid, de ernst en het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees voor vervolging ten gevolge van de verklaarde jobs van uw vader en broer, en problemen van uw familie omwille van uw paternale oom.

Ook is het bijzonder onaannemelijk dat de Taliban het al die tijd nalieten om u of uw familie waar dan ook te benaderen, wat ze volgens de door u geschetste veiligheidssituatie eenvoudig konden doen (CGVS, p. 10) en wat ze in de door u voorgelegde dreigbrief ook zeiden dat ze zouden doen (zie administratief dossier, groene map, document 4). Gevraagd om welke reden verdere vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader, uw broer en u uitbleven, zegt u dat uw vader en broer niet vaak thuis waren en altijd in de stad waren en voorzorgsmaatregelen namen (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat uw vader naar huis kwam als hij vrij had (CGVS, p. 14), verklaart u: "Hij bleef 's nachts niet, alleen overdag en 's nachts verliet hij het huis" (CGVS, p. 20). Eerder had u echter precies het tegenovergestelde verklaard: "Soms kwam hij 's nachts, maar overdag was hij niet thuis" (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelt u wederom uw verklaringen bij: "Hij zag altijd zijn kansen, wanneer het beste voor hem was om thuis te blijven, het was niet altijd dat hij overdag of 's nachts moest blijven" (CGVS, p. 20) en "Hij keek altijd zijn situatie, als hij voelde dat de nacht goed is voor hem dan bleef hij 's nachts, als hij zag dat hij de familie overdag moest bezoeken, dan bezocht hij de familie overdag" (CGVS, p. 20). Uit het bovenstaande blijkt dat u uw verklaringen aanpast aan de vraagstelling, waarmee u geenszins verschoning biedt door de onaannemelijkheid van het uitblijven van doortastende acties door de Taliban ten aanzien van uw familie. Dat ondergraaft op zijn beurt het bestaan van een vrees voor vervolging in uw hoofd omwille van uw eigen werk als informant, of omwille van het feit dat u familie bent van uw vader en broer, in ernstige mate.

Daarenboven sprak u op de DVZ nog over dreigementen via de telefoon (CGVS Vragenlijst, vraag 5), terwijl u daar op het CGVS met geen woord over rept (CGVS, p. 11-12), ook niet wanneer u twee keer expliciet wordt gevraagd of de Taliban u of uw familie nog op een andere manier hebben bedreigd, behalve door die dreigbrieven (CGVS, p. 12 en 20). Ook sprak u op de DVZ over een incident waarbij de Taliban naar uw huis kwamen en riepen dat ze jullie gingen arresteren (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Ook daarover rept u met geen woord op het CGVS (CGVS, p. 11-12), zelfs niet wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd of de Taliban nog naar u of uw familie kwamen in de laatste dagen voordat jullie vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het ontbreken van beide dreigementen in uw verklaringen op het CGVS, stelt u dat u niet thuis was wanneer ze zeiden dat ze u wilden arresteren en dat ze jullie wel belden, maar dat jullie die telefoons niet als belangrijk zagen (CGVS, p. 20). Die laattijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van die verklaarde vervolgingsfeiten niet alleen, aangezien u uitdrukkelijk de kans kreeg die bedreigingen nog op te werpen, maar tasten ook de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban aan.

Het overige document dat u neerlegde, kan bovenstaande vaststellingen niet ombuigen, aangezien uw elektronische taskara (zie administratief dossier, groene map, document 1) hoogstens een indicatie kan geven van uw nationaliteit, herkomst en identiteit.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u hier in België ook een oom, zussen, en neven zou hebben die hier verblijven, een verblijfsstatus en/of internationale beschermingsstatus zouden hebben (Verklaring DVZ, vraag 18, 21). Ook deze elementen zijn niet voldoende om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofd. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn eigen merites, en op basis van de heersende veiligheidsomstandigheden in het land van herkomst, worden beoordeeld. Uit het feit dat familieleden mogelijks indertijd wel een internationale beschermingsstatus kregen toegekend, kan daarom niet automatisch volgen dat u ook zelf momenteel nood zou hebben aan internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted

killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de

machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal

van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij

telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de

periode dat u in Afghanistan leefde tot de zesde graad naar school ging (CGVS, p. 6). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p. 8), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke

bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3 Aanvullende stukken

Op 10 april 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- EUAA COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden*

geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Ter zitting van 11 april 2025 legt verzoeker nog een aanvullende nota met aanvullende stukken neer. Het betreft daarbij volgens de toegevoegde inventaris volgende stukken:

- Foto's vader

2.4 De aangevoerde middelen

Verzoeker lijkt in het eerste middel de schending aan te voeren van de Conventie van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en ten slotte ook van artikel 3 van het EVRM. In het tweede middel lijkt hij de schending aan te voeren van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat het statuut van vluchteling betreft, citeert verzoeker de definitie hiervan uit de Conventie van Genève. In hoofde van verzoeker zou er een ernstige vrees voor vervolging bestaan. Hij verwijst in dat verband naar zijn asielrelaas dat hij beknopt opnieuw weergeeft. Hij geeft daarbij aan dat zijn leeftijdsonderzoek aantoonde dat zijn leeftijd kort bij de grens van de meerderjarigheid lag en dat het in veel landen niet de gewoonte is om geboortedata nauwkeurig te noteren. Het is dan ook niet denkbeeldig dat verzoeker inderdaad geloofde dat hij nog minderjarig was.

Verzoeker is van mening dat er onvoldoende rekening gehouden is met zijn leeftijd en dat hij niet volledig op de hoogte gebracht werd door zijn vader en dit net omwille van deze leeftijd. Daarbij wijst hij ook naar de stukken die hij voorbracht. In ieder geval zou niet zonder meer besloten kunnen worden dat deze stukken vervalst zijn. Vervolgens gaat verzoeker nader in op artikel 3 van het EVRM en stelt hij dat er gevaar is voor zijn leven bij terugkeer naar Afghanistan en er het risico loopt om onmenselijk behandeld te worden. Dit vooral omdat hij voor de NDS werkte en er door zijn toedoen onder meer een commandant van de Taliban gearresteerd werd.

Ten laatste merkt verzoeker met een citaat van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet nog op dat hij een schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond heeft en dat de algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te besluiten. Door het risico bij zijn terugkeer zou hem deze subsidiaire bescherming toegekend moeten worden. Hij merkt ook op dat hij aan ernstige controles onderworpen zal worden bij terugkeer naar Afghanistan waarbij mogelijks zelfs zijn GSM uitgelezen zal worden. Hij zou eveneens een risico lopen om uitgestoten te worden omwille van een mogelijke verwestering.

2.5 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Artikel 1,A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de*

nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Er wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk, onduidelijkheden in verband met een beweerdelijk eenmalig voorgevallen incident en de door verzoeker voorgebrachte documenten. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt.

Verzoeker wijst er op dat hij te goeder trouw de leeftijd gegeven heeft zoals deze vermeld staat op zijn Taskara. In ieder geval wijst de Raad er op dat de beslissing tot bepaling van de leeftijd werd genomen op grond van artikel 7 van de Voogdijwet, zodat de Raad hier ook geen rechtsmacht over heeft. Deze beslissing werd niet vernietigd door de Raad van State en moet dan ook worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet.

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat verzoeker onvoldoende kon aantonen dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft die zou volgen uit de problemen met de Taliban. Om deze vrees kracht bij te zetten, verwijst hij immers naar de problemen die zijn vader en paternale oom gehad zouden hebben met deze groepering en dit omwille van hun beider werk.

Deze oom zou destijds zelfs ontvoerd zijn door de Taliban waarna de vader van verzoeker er in geslaagd zou zijn om de oom vrij te krijgen. Hoe dit echter in zijn werk ging, kan verzoeker nauwelijks vertellen. Verder dan een bijzonder algemene uitleg komt hij niet en alhoewel verzoeker meent dat hij toen slechts een kind was en niet op de hoogte was van de details kan hij ook op heden niet meer over deze situatie vertellen. Deze omstandigheid is echter een basisonderdeel van zijn relaas waarbij hij intussen veel tijd had om zich nader te informeren over het hoe en waarom van deze ontvoering en daaropvolgende bevrijding. Desondanks zette dit verzoeker blijkbaar niet aan tot verdere informatievergaring. De stukken die verzoeker in dit kader aanbrengt, dateren ofwel van een periode die veel langer geleden is dan wat verzoeker beweert of zijn onder meer vertalingen van stukken waarvan het origineel niet wordt voorgebracht.

Naast de problemen met zijn oom, is verzoeker ook van mening dat hij in de kijker liep van de Taliban omwille van het werk van zijn vader. Wat dit werk precies inhoudt, kan verzoeker echter opnieuw niet duiden. Er wordt enkel vaag verwezen naar een betrekking die met inlichtingen te maken zou hebben. Wat dit inhield, hoe lang zijn vader dit reeds deed en in welke mate dit daadwerkelijk tot gevaar zou kunnen leiden, kan verzoeker niet aangeven. Er zou enkel met zijn moeder en oudste broer over dit werk gesproken zijn, doch ook hier heeft verzoeker er zich op geen enkel moment om bekommerd om meer informatie te verkrijgen ook al had hij hier ruim de tijd voor. Ook is de context van de familie op dit moment anders waardoor verzoeker desondanks zonder al te veel zorgen meer informatie kon bekomen. De voorgebrachte stukken kunnen deze beoordeling niet wijzigen en bieden geen soelaas voor de lacunaire kennis. Ook in een Afghaanse context mag er verwacht worden dat er een minimum van informatie gedeeld wordt. Zeker nu verzoeker blij gegeven zou hebben van een wil om ook voor de overheid te willen werken.

Het is immers in de hoedanigheid van informant dat verzoeker ook persoonlijk problemen gekend zou hebben met de Taliban. Dit is bijzonder merkwaardig vermits verzoeker over dit aspect enkel begint bij het persoonlijk onderhoud bij verweerder. Voorheen werd er met geen woord door hem hierover gerept. Dit lijkt nochtans een erg essentieel onderdeel van zijn relaas te zijn. Verzoeker zou bovendien aan deze betrekking gekomen zijn door tussenkomst van zijn vader. Vermits dit echter buitengewoon ongeloofwaardig overkomt, kan ook deze bewering niet eenvoudigweg voor waar aangenomen worden. Dit des te meer daar de vader van verzoeker hem blijkbaar te jong achtte om zijn eigen kennis met hem te delen, maar hem wel aan een -toch wel risicovolle- job bij de overheid te helpen.

Naast al deze elementen geeft verzoeker nog aan dat zijn oudere broer als openbare aanklager gewerkt zou hebben en dat ook dit element er voor zorgt dat hij vervolging vreest. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat ieder familielid van een persoon met een overheidsbetrekking in ieder geval het risico loopt op vervolging. Het louter feit familie te zijn, volstaat alleszins niet. Zijn broer blijkt deze job nog maar

een beperkte periode te doen en zou zichzelf van een veilige alternatieve woonplaats voorzien hebben bij zijn schoonouders. Ook nu blijkt nergens uit dat er problemen zouden zijn voor verzoeker omwille van de betrekking van zijn broer.

Ondanks deze aangevoerde profielen blijkt de beweerde vervolging door de Taliban wel erg laks geweest te zijn. Alhoewel de overheid in het dorp van verzoeker er aanzienlijk moeite mee had om de veiligheid te garanderen, gingen de Taliban erg voorzichtig te werk. Verzoeker geeft het voorbeeld van een familie die eveneens voor overheid zou werken en aanzienlijke problemen kende. Het profiel van de familie van verzoeker lijkt zo mogelijk nog aantrekkelijker en desondanks zou verzoekers' familie de dans ontsprongen zijn door relatief eenvoudige voorzichtigheid.

De documenten inzake deze bedreiging zijn niet van aard de beoordeling van verweerder te wijzigen. Eerst en vooral is er onduidelijkheid over de hoeveelheid bestaande brieven vanwege de Taliban. De inhoud hiervan doet blijken van ernstige dreigementen wat de nonchalante houding van de vader van verzoeker en de familie in het algemeen erg ongeloofwaardig maakt. Over de broer van verzoeker, die toch een kernpositie bekleed zou hebben bij de overheid, wordt ook met geen woord gerept.

Verzoeker beweert nog het slachtoffer geweest te zijn van een ontvoering, maar ook op dit vlak kan zijn relaas geenszins overtuigen. Alleen al het feit dat hij vrij gekomen zou zijn na het betalen van een waarborg is meer dan bedenkelijk. Door zijn ontvoering zouden de Taliban immers toegang gehad hebben tot personen met een hoog profiel en desondanks zouden de Taliban zich tevreden gesteld hebben met een luttele geldsom.

Een reële vrees voor vervolging blijkt niet uit dit verhaal.

Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker legt ter zitting nog stukken neer met een afbeelding van zijn beweerdelijke vader die in het ziekenhuis opgenomen zou zijn nadat hij in de benen geschoten zou zijn. Ten eerste dient hierbij opgemerkt te worden dat de foto's inderdaad een oudere man afbeelden die in een ziekenhuisbed ligt. Wie deze persoon is, waar deze foto's genomen zijn en wat de toedracht is van de verwondingen van deze persoon blijkt nergens uit. De verwantschap met deze persoon wordt ook niet bewezen en op geen enkele manier kan hier ook maar enigszins uit afgeleid worden dat deze persoon inderdaad de vader zou zijn van verzoeker. Dit bewijst ook op geen enkele manier de beweringen van verzoeker en haalt al zeker de bevindingen van verweerder niet onderuit.

Ter zitting stelt verzoeker nog erg algemeen te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden blootgesteld aan vervolging. Dit element wordt echter, behoudens een algemene bewering en de verwijzing naar zijn verblijf sedert 2023 in België, niet verder uitwerkt. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de Taliban, andere groeperingen of zijn lokale

gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de Taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij zich als moslim identificeert en dat hij slechts een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overigens terecht opgemerkt dat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang.

Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot de zesde graad naar school ging (CGVS, p. 6). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p. 8), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.6 De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1 Verzoeker meent dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan blootgesteld zou kunnen worden aan een bijzonder precarie situatie en in dit kader verwijst hij naar de socio-economische situatie in Afghanistan. Daarmee verwijst hij naar de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op erg algemene wijze dat hij een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aantoont. Daarnaast zou hij aantonen dat een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land, voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te besluiten. Als verzoeker zou terugkeren zou hij een reëel risico op schade lopen en daarom zou hem de subsidiaire bescherming toegekend moeten worden.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsvername door de Taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2 De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.7 De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.8 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.9 Waar verzoeker tevens nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad

niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE